

Parlem-ne, regionalistes

Resulta força interessant, encara que només sigui breument, posar un comentari a les evolucions que la Lliga Regionalista ha sofert d'uns anys ençà.

Quan el cop d'Estat de Primo de Rivera, a Barcelona, prohoms de la Lliga, no varen tenir repugnància en donar la mà a un militar que havia de sotmetre Espanya i Catalunya a un règim d'oprobri i de vergonya. No serà de més recordar que en aquella època de tirania absoluta, la nostra terra va haver de sofrir els més durs insults. Doncs bé, això no fou obstacle per a què els capdavanters de la Lliga Regionalista, sostinguessin les més cordials relacions amb els dictadors. Les afectuoses epístoles, plenes de bons consells, que Francesc Cambó adreçava al difunt dictador, iniciades sempre amb l'afectuosa fórmula "querido amigo", en són una bona prova.

La disposició de Primo de Rivera fixant dates per inaugurar l'Exposició de Barcelona, prescindint, com sempre, de l'estat econòmic del país i en aquest cas del Municipi barceloní, va ésser rebuda per la gent de la Lliga amb tota satisfacció. Prou bé sabien ells que els Ajuntaments populars que des de feia uns anys havien passat per Barcelona, planejaren l'Exposició d'acord amb les disponibilitats econòmiques del tresor comunal, i que el realitzar-la en un plaç tan breu, seria un entorpiment greússim per les futures finances municipals. Però, en la disposició dictatorial ells hi veien la manera de satisfer els seus baixos apetits, i Barcelona i Catalunya, pogueren presenciar com una barreja indigna d'elements de la U. P. i altres de la Lliga Regionalista, s'aprofitaven d'aquell estat de coses i es repartien amigablement la presa. Que hi feia, si darrera d'ells hi havia un poble infadigable, que continuaria treballant, i un sabre que sabia arrancar-li a la força el fruit d'aquest treball!

Vingué després la caiguda de Primo, i els seus amics de la Lliga Regionalista, per tal de no desmentir llur historial d'enganyis i traïcions, en lloc de seguir-lo i solidaritzar-se amb ell, s'apressaven a col·laborar amb un nou dictador,

del qual n'acceptaven una cartera de ministre. Què els importava a ells, governar a espatlles del poble, si a aquest sempre l'havien fet servir d'escambell per a llurs ambicions personals? La qüestió era intervenir en el Govern. Així encara podien mantenir els alts empleus amb pagues fabuloses. I, també, podien continuar treballant en el camp de les finances, sense por que el poble els llancés a la cara tota la veritat dels negocis bruts que realitzaven.

Aquella orgia, però, s'havia d'acabar. El país ja no podia aguantar-la un dia més. Les caixes dels Municipis, de les Diputacions i les del tresor s'havien esgotat. Les innumbrables fonts de riquesa de nostre país s'estroneaven i ja no es podien exprémer més.

Els que fins aleshores havien governat ho sabien prou bé, i els de la Lliga, economistes experts, davant de la sana reacció que experimentava el poble, pensaven en la possibilitat de canviar una vegada més de posició. I com que en aquest afer són mestres, en ensorrar-se la monarquia, com a conseqüència de les històriques eleccions del 12 d'abril, i quedar-se al carrer sense càrrecs, posaren immediatament en joc les seves habilitats i a la primera convocatòria al cos electoral, s'hi presentaren, negant una vegada més el seu nom, i intitulant-se "candidatura autonomista - republicana".

Alguns elements de la Lliga posaren tant d'interès en aquest canvi de posició que arribaren a donar un nom nou a llur organisme, com si el que fins aleshores havien ostentat fos una vergonya. Aquest és el cas dels regionalistes de Tarragona que posaren un rètol nou: "Lliga Autonomista Republicana".

Mentrestant, els dos homes més destacats del regionalisme, Cambó i Ventosa, en lloc de posar-se al servei del país en els moments difícils del canvi de règim, fugien com uns vulgars delinqüents cap a França. Era el reconeixement de la seva impotència, amb tot i ésser tan savis, per ajudar a l'endagament de les coses que ells mateixos havien contribuït a malbaratar!! O bé, era la veu de la consciència que els retreia llurs baixeses!!

Les conferències del Centre de Dependents

"La dependència en el moviment obrer"

Sota aquest tema el senyor Antoni Martí Baiges va explicar una conferència el dimecres passat al Centre de Lectura, organitzada pel Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria.

Comença afirmant que uns anys abans tot era pessimisme entre el proletariat, les millores constants assolides en altres països no podien ésser implantades en el nostre, el canvi de règim, però, ha permès obrir el pit a l'esperança i tot fa augurar que els obrers tindran llibertat per a poguer conquerir totes aquelles reivindicacions justes i necessàries.

El nom de dependent recorda una època servil, afortunadament ja superada, caldria potser canviar-lo per empleat, puix produeix millor efecte, si bé cal tenir present aquell adagi que diu que el nom no fa la cosa.

Recorda una frase de Goethe, segons la qual el comerciant és sens dubte l'home que necessita una major amplitud d'esperit per exercir degudament la seva funció, malgrat això, la formació cultural del dependent, que després es converteix amb patró, és pèssima. Considera que això és produït per manca de llocs professionals especialitzats per l'ensenyament, car les "es-

uelas de comerç" donen gairebé sempre resultats nuls. Això fa que el dependent comenci l'aprenentatge als 14 anys amb els coneixements migrats adquirits en l'ensenyament primari. Aquesta manca de contingut tècnic produeix grans perjudicis al comerç que no prospera com caldria per manca de capacitat dels funcionaris i dirigents. Possiblement ara l'Estat es donarà compte de la gran importància de la prosperitat comercial i això farà que a l'egoisme natural, sempre mostrat uneix la necessitat d'enfortir la formació professional dels dependents. Cal tenir present que encara avui dia s'obre sempre més camí aqueil que té una més sòlida preparació, puix pot assolir càrrecs que a altres no els hi és possible per manca de preparació adequada.

Els dependents deuen mostrar més afició per la lectura i especialment pels llibres científics i de matèries profitoses, fóra una bona tasca de les organitzacions procurar inculcar dintre el seu esperit aquesta modalitat.

La salut és a no dubtar la base principal per a lograr un bon treball, l'home sa es sent més fort i àgil tant corporalment com moralment i per això el seu rendiment és
(Segueix a la 5.ª pàgina)

Els que es quedaven s'averonyien del passat, que intentaven, debades, esborrar. Aquells que fugiren, es posaven al costat del Borbó, amb les indecències del qual s'havien compenetrat.

La diferència, però, no podia subsistir. En el fons, tots són de la mateixa mena i tard o d'hora havien de reunir-se altra vegada per a intentar la reorganització i prosseguir la seva història.

Avui, ja llegim en els diaris regionalistes els grans articles en recordança de la seva obra de govern. No cal dir que el record que pretenen donar-ne és completament fals. No troben mai una justificació als càrrecs que el poble els ha fet. Perquè no diuen que la fonda crisi econòmica que avui patim, amb la greu depreciació de la divisa nacional és produïda per la política de

despeses fantàstiques que ells havien realitzat?

El poble, però, els coneix i sap que si avui es disfressen de republicans, demà, com ahir ho feren, tornarien a vestir les robes monàrquiques. Tothom sap que la única finalitat que durant aquests últims anys, han perseguit els regionalistes, ha estat les de ben situar-se en les esferes governamentals, per a satisfacció de llur egoisme desenfrenat. Càrrecs, sous, aranzels, lleis proteccionistes, etc., etc.

Valdria més que fessin acte de contricció i aleshores poc a poc, pot ser podrien arribar a fer-se amb un sector d'opinió, puix que en el nostre país com a tot arreu del món, les dretes dissortadament no poden desaparèixer. Si no ho fan així, no cal pas que insisteixin. Són massa coneguts perquè algú se'ls escolti.